

ဒန်အိုးစက်သူဌေးအမှု၌
ဦးထင်ကျော် စုံထောက်ပုံ

BURMESE
CLASSIC
.COM

၆။ ဒန်ဒိုးစက်သူဌေးအမှု၌ ဦးထင်ကျော် စုံထောက်ပုံ

ထနေတ၌ ကျွန်တော်သည် အတန်ငယ် ခေါင်းကိုက်သဖြင့် အလုပ်မှ ခပ်စောစောပြန်လာရာ၊ လေ့ကားရင်းတွင် အိမ်ပေါ်မှ ဆယ်ထုတ်ထုတ် ဆင်းလာသော လူတယောက်က ကျွန်တော်အား တိုးရေ့ သွားသဖြင့် နံဘေးသို့ တိမ်းရှောင်လိုက်ရ၏။ လူကြီးမှာ အသက် ၆၀ ခန့်ဟု ခန့်မှန်းရ၍ သူ၏ ဆုတ်ဆုတ်ဖြူနေသော ဆံပင်များနှင့် ဗရိပ်ရဲ့ ဂိုဏ်းသည့် အဝတ်အစားများကို ကျွန်တော် အတန်ငယ် သတိပြုလိုက် မိလေသည်။

ကျွန်တော်အိမ်ပေါ်သို့ ထောက်သောအခါ ပင်လက်ကုလားထိုင်တလုံးပေါ်တွင် ဆေးတံကို မဲလျက်ရှိသော ဦးထင်ကျော်အား တွေ့မြင်ရ၏။

ဦးထင်ကျော်က....

“ခင်ဗျား ဟိုလူကြီးကို တွေ့လိုက်သေးသလား ကိုတင်မောင်”

“ဟယ်လူကြီးလဲဗျ”

“အခုဘဲ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတဲ့ လူကြီးလေ”

“ခြေသွား...ဟုတ်ကဲ့ တွေ့လိုက်ပါတယ်၊ လေ့ကားက ဆင်းသွားတဲ့ အဖိုးကြီး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကဲ...ဒီတော့ ဒီလူကြီးကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုထင်သလဲ”

“လူကြီးကြည့်ရတာ သနားစရာပါဗျာ၊ အဝတ်အစားကလဲ နုတ်နုတ်စုတ်စုတ်နဲ့ အင်မတန် စိတ်ညစ်နေတဲ့လက္ခဏာပါဘဲ”

“မှန်တယ်လေ...ခင်ဗျားပြောတာ ကောင်းကောင်းကြီးမှန်တယ်၊ လူဆိုတာ ဒီအသက်အရွယ် ထောက်ယင် တနည်းမဟုတ်တနည်း ဒုက္ခ သူကွနဲ တော့ တွေ့ရတတ်တာဘဲ၊ ဒါဟာ လောလူကြီးရဲ့ ဓမ္မတာပေါ့ ကိုတင်မောင်၊ လောကဓံကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘူး မဟုတ်လားဗျ”

“မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ဒီလူကြီးက ခင်ဗျာ အမှုသည်လား”

“ဆိုပါတော့ဗျာ အမှုသည်ဘဲ ဆိုပါတော့၊ ပုလိပ်ဘက်က ကျုပ်ဆီ လွှတ်လိုက်တာက ဆရာဝန်လက်လျှော့တဲ့ လူနာကို အရပ်ထဲက ဆေးဆရာဆီ ပို့ တာမျိုးပေါ့၊ သူတို့တော့ ဘာမှသလို နိုင်ဘူးဆိုပြီး လွှတ်လိုက်တာနဲ့ တူပါတယ်”

“ဘယ်လို ကိစ္စလဲဗျာ ပြောစမ်းပါအုံး”

ဦးထင်ကျော်သည် သူ၏ ကုသားထိုင် လက်တန်းပေါ်တွင် တင်ထားသည့် နာမည် ကလေးကို ကျွန်တော် အား လှမ်း၍ပေးလိုက်၏။ ကပ်ပြားကလေး အပေါ်တွင် (သမိုင်းဒန်အိုးဝက် ကုမ္ပဏီ၊ သမိုင်း) ဟု ပါရှိ၏။ ကပ်ပြားကလေးမှာ အတော်ပင် ဟောင်းကျိုင်း ရှိနေပေပြီ။

ကျွန်တော်။ ။ “နဲ့နဲ့ဘောကြားတူးတယ်ဗျာ၊ ဒန်အိုးဒန်ချိုင့်တွေမှာ ‘သမိုင်းဒန်အိုးဝက်’ လို့ရေးထားတာ ကျွန်တော်တွေ့တူးတယ်”

ကျော်။ ။ “ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ.... ဆဲဒီ ကုမ္ပဏီဘဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ သူတယောက်တည်း ပိုင်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက ပါတနာတယောက်ပါ”

ဦးထင်ကျော်သည် စားပွဲပေါ်ရှိ ကျွန်တော်အချပ်ပေါ်တွင် သူ့ကိုယ်တိုင် အကြမ်းရေးခြစ်ထားသော စာရွက်တရွက်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီးနောက်....

“ဦးသာလှိုင်က ၁၉.... ခု ပြေလမှာ အလုပ်ထွက်ပြီး အနားယူတယ်၊ နောက်တနှစ်မှာ သူ့ထက် အနှစ် ၂၀ လောက်ငယ်တဲ့ အမျိုးသမီးတယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုတယ် (သူ့မိန်းမ ဓာတ်ပုံကို တောင်ပြသေးတယ်ဗျာ) ချုပ်ချည်သနားကမ်းနဲ့ အတော်အသင့်ချောတယ်ဆိုရမယ်၊ သူ့ပြောပုံကတော့ အိမ်ထောင်သိမ်းဆည်းရာမှာရော လင့်ဝတ္ထုထူးကျပြန်ရာမှာရော သူ့မိန်းမဟာ တော်ပါတယ်တဲ့၊ ဒါနဲ့ နောက် ၂ နှစ်လောက်အကြာမှာ လင်မယားကွဲပြီး အခုလိုစိတ်ရုက္ခရောက်တဲ့လူကြီးတယောက် ဖြစ်လာတာပေါ့ဗျာ”

“နေပါအုံးဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့လင်မယားကွဲတာလဲ”

“အင်း.... ဇာတ်လမ်းကတော့ ရှေးရိုးကြီးပေါ့ဗျာ၊ သစ္စာမဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေတယောက်နဲ့ ဖောက်ပြန်တဲ့မိန်းမတယောက်အကြောင်းပေါ့။ ဦးသာလှိုင်မှာ ဝါသနာတစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီဝါသနာက စစ်တုရင်ကစားတာဘဲ၊ သူ့နေတဲ့အိမ်နဲ့ မနီးမဝေးမှာ အသက်ပိရွယ်ရွယ် ဆရာဝန်ကလေးတယောက် ရှိတယ်၊ အဲဒီဆရာဝန်ကလေးက စစ်တုရင်သိုး ‘ဝါသနာပါလိုက်တာ’ စစ်တုရင် ကစားနေရယင် ထမင်းတောင်မစားဘဲနေနိုင်သတဲ့၊ ဆရာဝန်ကလေးနာမည်က မောင်မြရွှေတဲ့ အသက် ၃၀ ကျော် လောက်အရွယ်သေးတယ်....

“ဒါနဲ့ ဆရာဝန်မောင်မြရွှေဟာ ဦးသာလှိုင်အိမ်ကို မကြာခဏလာပြီး စစ်တုရင်ကစားလေ့ ရှိသတဲ့ကိုတင်မောင်ရဲ့၊ အိမ်ကို နေ့စဉ် နေ့တိုင်းလိုလို လာတဲ့ ဆရာဝန်ကလေး မောင်မြရွှေဟာ ဦးသာလှိုင်ရဲ့ ဇနီး မညွန့်ရီနဲ့ တပြည်းပြည်းခင်မင်ဓာတ် နီးစပ်ပြီး နောက်ဆုံး ထွက်ပြေးကြရုံဆိုပါ တော့ဗျာ၊ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်းကိုယ် ထက်အသက်ကြီးတဲ့လူကို ယူထားရတဲ့မိန်းမချောမယ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်နဲ့ သက်တူရွယ်တူ ယောက်ျားတယောက်နဲ့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းလိုလို နီးနီးစပ်စပ် မြင်ရတွေ့ရဖန်

ဗျားတော့ မပြစ်သင့်တာတွေဖြစ်ကုန်ကြတာပေါ့ ကိုတင်မောင်ရယ်၊ အဲဒီလိုထွက်ပြေးတဲ့ အခါ ဘိုးကြီးဘဝလုံးစုသောင်းထားတဲ့ ငွေ ၅၀၀၀၀ ကျပ်လောက် မညွှန်ရီကတော့ သိယူသွားသိတဲ့ဗျ၊ ခိုပါသေးကြာပြီ ဦးသာလွိုင် လောလောဆယ်ပြဿနာကတော့ ပထမ မညွှန်ရီတွေအောင်ရွာသို့၊ ဒုတိယ ဘွားတဲငွေပြန်ရသို့ဆိုပါတော့ဗျာ”

ပေးလိုက်မယ် “ကဲ...ဒီတော့ ခင်ဗျားဘာလုပ်မလဲ”
မိတ်ဆွေက “အင်း...ခင်ဗျားအလုပ်တော့ ပေါ်လာပြန်ပြီကောလေ၊ ဒီမယ်-ကိုတင်မောင်၊ အခုတလော သောင်းကြာပြင်ကိုထွက်သို့သိပ်အချိန်မရှိဘူး၊ ဦးထွန်းဆိုရဲ့ ပတ္တမြားပျောက်မှုက အရေးကြီး လုပ်နေ လူကြမ်းတဲကြောင်းခင်ဗျားလဲအသိသားဘဲ၊ အဘိုးကြီးကတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လာချေတာပေါ့ဗျာ ပြောနိုင်မလဲ ကျုပ် မအားတဲ့အတွက် ကိုယ်တိုင်မလာနိုင်တဲ့အကြောင်းတော့ ပြောလိုက်ပါပြီ၊ ဒီတော့ (ဒီး)ဘာကျုပ်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်နဲ့ သွားရလိမ့်မယ်ဆရာရေ”

ဦးထုပ် “ကျုပ်သွားရမယ်ဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကဘာသိလို့လဲဗျာ၊ နို့ပေမဲ့ ခင်ဗျားခိုင်းယင်တော့ နှုတ်တတ်နိုင်သမျှလုပ်ရပေမယ်ပေါ့”

သို့နှင့် ဦးထင်ကျော်၏ ခိုင်းစေချက်အရ ထိုနေ့သန့်ရှင်းပင် ကျွန်တော်သည် ဒန်ဆိုးစက် ကုမ္ပဏီဟောင်းပိုင်ရှင် ဦးသာလွိုင်၏လိပ်စာအတိုင်း သမိုင်းသို့ ညနေ ၄ နာရီခွဲတွက် လောကယ် ရထားဖြင့် ရန်ကုန်တက်ကြီးမှ လိုက်ပါသွားရ၏။

ကရိုလမ်းရှိနေအိမ်သို့ ကျွန်တော်ပြန်ရောက်သောအခါ အတော်ပင်မိုးချုပ်လျက်ရှိနေလေပြီ၊ ဦးထင်ကျော်မှာ သူ၏ ထုံးစံအတိုင်း အိမ်ရှေ့ခန်းရှိ ကြိမ်းကလက် ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ဆေးတံကိုခင်းကျွန်တော် အားစောင်ပျော်နေသည့်ဟန်ဖြင့် မျက်စေ့နှစ်လုံးကိုမှိုက်ကာ မှိုင်းလျက် ရှိနေ၏။ ဆေးတံမှထွက်သောမီးခိုးများမှာ တခန်းလုံးပြည့်နှက်လျက်ရှိတော့၏။ ကျွန်တော်ဝင်လာ သည်ကို မြင်သောအခါမှ စူးရှသောမျက်လုံးကလေးနှစ်လုံးကိုသာ ဖျတ်ကနဲ ဝှင်လိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်။ ။ “ခင်ဗျာ ဦးသာလွိုင်ဆိုတဲ့လူကြီးကတော့ ဂုဏ်ပင် စံတင်လောက်တဲ့ လူကြီး ပါသေးဗျာ၊ တကယ်ကပ်စေးနဲ့၊ တကယ် တော်စွဲ လျော်စွဲ နေတတ်တဲ့ လူတယောက်ပါဘဲ၊ သူနေတဲ့ အိမ်က လမ်းမနဲ့အတော်ဝေးတယ်ဗျာ၊ လမ်းကြားကလေးတခုကနေပြီး နောက်ဘက်ကို အတော် ခပ်ဝေးဝေးဝင်သွားရတယ်၊ အိမ်ကတော့ မြဲကလေးနဲ့ တထပ်တိုက်ပါဘဲ၊ တိုက်ကလဲ ရှေးခေတ်က ဆောက်တဲ့ တိုက်ကလေးနဲ့ တူပါတယ်၊ မြဲပတ်ပတ် လည်မှာ မြဲတော့ပေါက်နေတာကတော့ အပြင်ကနေပြီး တိုက်ကလေးကို မမြင်ရသလောက်ဘဲ၊ ခြံထဲမှာလဲ မြက်မဝတ်ပေါင်းမသင် ဘာပင် မှလဲ မရှိဘဲ ဥပဒေလိုက်တာ ရစရာမရှိဘူး”

“ခင်ဗျာ လက်ပတ်တမ်းတွေ ရပ်စမ်းပါအုံးဗျာ၊ သူနဲ့ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း တွေ့ခဲ့တယ်၊ သူကဘာပြောတယ်၊ ခင်ဗျားဘာတွေမြင်ခဲ့ တွေ့ခဲ့ရတယ်ဆိုတာသာ ပြောစမ်းပါအုံးကိုတင်မောင်”

“ခင်ဗျားပြောလိုက်တဲ့အတိုင်း သူ့အိမ်ကိုရှာပါတယ်ဗျာ၊ ဒီပေမဲ့ ခြံစည်းရိုးက မြဲပတ်တော့ ဝိုင်းနေလို့ နေရာထောက်မှအလောင်းမေးယူရတယ်၊ လမ်းထိပ်လဘက်ရပ်ဆိုင်းကလေးမှာ လဘက်ရပ် သောက်နေတဲ့လူတယောက်က ညွှန်လိုက်လို့သာ ချောချောမောမောရောက်သွားတာ၊ နောက်ပြီး သူ့ခြံထဲကို ကျွန်တော်ဝင်သွားတော့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီးဘဲ တွေ့ရပါတယ်၊ လူကြီးကတော့

အရပ်ကောင်းကောင်းမောင်းမောင်းနဲ့ အသားခပ်ညိုညို မုတ်ဆိတ်ပေး ပါးပြိုင်းပေးတော့ ထူပြီး အဆက်ကြီးပေမဲ့တောင်တောင်တင်းတင်း၊ ကျွန်တော်တော့စစ်သားလူလွန်ကြီးတယောက်လို့မှတ်ချက် ချမိတာဘဲ၊ ခြံတံခါးကဝင်သွားယင်ဘဲ သူဟာ အိမ်ထဲကထွက်လာပြီး ကျနော် ကို မသက်သာလို့ မျက်လုံးနဲ့ စိုက်ကြည့်နေသေးသမျှ၊ လောကားအဆင်းမှာတွေ့လိုက်တုန်းကတော့ အမှတ်တမဲ့ပါဘဲ၊ အခု သေသေချာချာ မြင်ရမှ တော်တော်ထူးထူးခြားခြားရုပ်လက္ခဏာရှိတဲ့ လူကြီးတယောက်ဆိုတာ သိရတာကိုးဗျ”

“ခင်ဗျား အတော်ဟုတ်လာမှဘဲ၊ အင်း...ဆက်စမ်းပါအုံး”

“မျက်နှာပုံပန်းက အင်မတန်စိတ်ညစ်နေပုံရပေမဲ့ လူကြီးကအရပ်ပြင်သလောက် ထွားကျိုင်း တဲ့ လူတယောက်ဗျ၊ ဗလလဲ အတော်ကောင်းပုံရတယ်”

“ကောင်းတယ်ဗျို...ရှေ့ဆက်ဗျာ...”

“အိမ်ထဲကို သူကခေါ်သွားပြီး ကျွန်တော်က ကုလားထိုင်တလုံးမှာ ထိုင်ရတယ်၊ ဒီနောက် သူ့ ရာဇဝင်ကိုရှောက်ပြီးပြောတော့တာပါဘဲဗျာ၊ ဒီနောက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စကားပြောပြီး အိမ်ပြင်ဘက်ကိုထွက်လာကြရင်း ကျွန်တော်လဲ အိမ်ပတ်ပတ်လည်ရှောက်ကြည့်တဲ့အခါ ခြံဝင်းထဲက ဆင်ပင်တွေဟာ ဘာမှ ဂရုမစိုက်တဲ့လက္ခဏာနဲ့ ပေါက်ချင်သလိုပေါက်၊ ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်နေတာဘဲ၊ အိမ်ထဲမှာလဲ အစစအရာရာ ဖရိုဖရဲနဲ့ ဖြစ်ချင်သလို ပစ်စလက်ခတ်ဖြစ်နေတာပါဘဲ၊ လူကြီးလဲ သူ့ အိမ်ကလေးကိုသူ တတ်နိုင်သမျှ အလှပြင်မယ်လို့ထင်ပါရဲ့၊ ညှော်ခန်းအလယ်မှာ သဘောဆေး ထည့်တဲ့ပုံးကြီးတခုထဲ တွေ့ရတယ်၊ ဆေးက အစိမ်းရောင်၊ သူ့လက်ထဲမှာလဲ ကျွန်တော် ရောက် သွားတော့ ဆေးသုတ်နေတယ်ထင်ပါရဲ့၊ ဘရပ်(၅)ကြီးကိုင်လို့၊ သူ့လက်နဲ့ အင်္ကျီလက်ဖျားတွေ မှာလဲ ဆေးစက်တွေမြင်ရတော့ ကျွန်တော် မလာခင်သူ့ဆေးသုတ်နေတယ်ဆိုတာသိရတယ်”

“ကောင်းပေါ့ဗျာ...ဆက်စမ်းပါအုံး၊ ဒီနောက် ဘာတွေမြင်ခဲ့သေးသလဲ”

ကျွန်တော်က ဆက်လက်၍...

“ဒီနောက် ဦးသာလွိုင်ဟာ ကျနော် ကို အိမ်ထဲပြန်ခေါ်သွားပြီး အတော်ကြာစကားပြော နေကြပြန်တယ်၊ ဦးထင်ကျော်ကိုယ်တိုင်လိုက်မလာဘဲ ကျွန်တော် ကို ကိုယ်စားလှယ် လွှတ်လိုက်တဲ့ အတူက သူက အပြစ်တင်ဆေးတယ်ခင်ဗျာ၊ သိပ်ကျေနပ်ပုံမပေါ်ဘူး၊ ပြီးတော့လဲ သူဟာ အခုလို မိန်းမထွက်သွားလို့ ပစ္စည်းဥစ္စာချိုးချိုးနေတဲ့ လူတယောက်ဖြစ်သွားလို့ သူ့ ကို ဦးထင်ကျော်လို့ ထင်ရှားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တဦးက ဂရုမစိုက်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့၊ ဆိုပြီး စကားနာထိုးချေသေးခင်ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ဦးထင်ကျော်ဟာ ငွေရေး ကြေးရေးကို တာမှ ဂရုမစိုက်တဲ့ လူတယောက်မဟုတ်တဲ့ အကြောင်း၊ သူဟာ ရာဇဝတ်မှုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ဗဟုသုတကိုသာ အနုပညာသဘောနဲ့ ကြည့်စာတ်တဲ့ အကြောင်း ပြောရတာကိုး၊ ဒီတော့မှ သူက ကျွန်တော်ပြောတာကျေနပ်သွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဦးထင်ကျော်ကိုယ်တိုင်လိုက်လာယင် သူ့ ကို ဒီထက်ပိုပြီး အကြံဉာဏ်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မြင်နေတဲ့ အကြောင်းပြောပါတယ်...”

“...ဒါနဲ့ သူ့ အိမ်အတွင်းရေးတွေဆက်ပြန်ပါဏေခင်ဗျာ၊ သူဟာ သူ့ မိန်းမရဲ့ အင်မတန် အလိုလိုက်တဲ့အကြောင်း၊ ဘာမဆို နှမြောတုန်တိုခြင်းမရှိတဲ့အကြောင်း ပြောတယ် ခင်ဗျာ၊ သူ့ကို

အိမ်မှာ သူတို့လင်မယားတို့ရှိတယ်။ နို့ပေမယ် အိမ်မှာ လာပြီး ချက်ပြုတ် ပေးနေတဲ့ အိမ်ပေါ်
 မိန်းမကြီးကသောက်တော့ရှိတယ်လို့လည်း။ ဒီမိန်းမကြီးက မနက်စောစော လာကုပ်စရာရှိတာလုပ်ကိုင်
 ပေးပြီး ပြန်သတိ။ အခုတော့ မလာတော့ဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ အိမ်မှာတော့ ဦးသာလိုင်က သူ့ မိန်းမ
 မွေးနေ့မို့ ရုပ်ရှင်ပြသတယ်ဆိုပြီး ဝတ်ရုံမှာ ဒီမိန်းမကြီးက လက်မှတ်နှစ်စောင်ဝယ်လာခဲ့သကဲ့သို့။
 ရုပ်ရှင်ကြည့်တာတော့ သံသယဖြစ်စရာရှိမယ်လည်းကောင်း။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူဝယ်ပြီးမှ
 မကြည့်ခြင်းလဲ လက်မှတ်နှစ်စောင်ကိုတောင် ကျွန်တော်ကို ထုတ်ပြလိုက်သေးတာဘဲ”

“အဲဒီအချက်ကောင်းတယ်ဗျ...ကိုတင်မောင်”

ထိုအခါ၌ ဦးထင်ကျော်သည် အမှုကို စိတ်ဝင်စားလာသည့်ဟန်ဖြင့်...

“ကောင်းတယ်ဗျ... ခင်ဗျား လုပ်ခဲ့ ကိုင်ခဲ့တဲ့ ကျုပ် အတော် စိတ်ဝင်စားလာတယ်။
 ကဲ ဆက်စမ်းပါဦး။ ဒီရုပ်ရှင်လက်မှတ်နံပါတ်ကို ခင်ဗျား မှတ်ခဲ့သေးသလား။ ဒါတော့ ခင်ဗျား
 မှတ်ခဲ့မယ်လည်းကောင်း”

(ကျွန်တော်က ဝင်ကြားစွာဖြင့်...)

“ဟာ...မှတ်ခဲ့တာပေါ့ဗျာ။ နံပါတ်က ၃၁ မှတ်မိတာကလဲ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။
 ကျွန်တော် စာမေးပွဲ ခဲ့နံပါတ် ၃၁ မို့ နံပါတ်ချင်း တူနေတာနဲ့ ပိုမှတ်မိတာဘဲအရာရေ...”

“ကောင်းလို့ကလေးဗျာ ကိုတင်မောင်... ကောင်းလို့ကလေးမို့တော့ လက်မှတ်နှစ်စောင်သာ
 သူ့အမှတ်ဝယ်ရင် ကျန်တဲ့တစ်စောင်က နံပါတ် ၃၁ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါမှမဟုတ်မယ်လဲ ၃၂ ဖြစ်ရမယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ... ယုံမှားစရာ မရှိပါဘူး။ အတန်းက သိ တန်းမှာဗျ”

“လုံလောက်ပါပြီဗျာ... ဒီလောက်ရှယ် ကျုပ် ကျေနပ်ပါပြီ။ ဒီပြင်ကော သူက ဘာပြော
 သေးသလဲ”

“ညော်ခန်းကကျွန်တော်ကို ခေါ်သွားပြီး အိမ်နောက်ပိုင်းဘက် သံသေဉာာလို အလုံခန်းကြီး
 တစ်ခန်းကိုပြတယ်။ သူပိုင်တဲ့ ရွှေငွေပစ္စည်း အစိုးတန်အခန်းထဲ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လူဆိုးသူဆိုးမဖောက်
 နိုင်ဘူးတဲ့။ သူပြောတဲ့အတိုင်း အခန်းကလဲ တကယ်လုံတဲ့အခန်းပါဘဲဗျာ။ အစိုးကလဲ သံတံခါးကလဲ
 သံတံခါးဆိုတော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူ့ မိန်းမမှာ ဒီအခန်းက သေဒုက္ခရှိလို့ သာပွင့်ယူ
 ခိုင်တာတဲ့။ ပါသွားတဲ့ပစ္စည်းကလဲ သူပြောတဲ့အတိုင်းဆိုလည်း မနဲ့ဘူး။ ငွေက ၅၀၀၀၀ကျော်နဲ့
 ရွှေခြောက်ဆယ်သားလောက်ဆိုတဲ့။ ပြီးတော့ အစုရှယ်ယာ ဝင်ထားတဲ့ စာချုပ်တွေလဲပါသွား
 သေးတယ်ပြောတယ်။ နို့ပေမယ် ဒီရှယ်ယာလက်မှတ်နံပါတ်တွေကိုတော့ ဗဟိုဝန်ကြီးရုံးပေးပြီး
 ပါပြီတဲ့။ ဒီအတွက်တော့ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ သူတယောက်ထဲ လုပ်ရှင်က ၁၂ နာရီလောက်
 ပြန်လာတဲ့အခါ အိမ်တံခါးလဲပွင့်ပြီး ပြုကြင်းပေါက်တွေလဲ ပွင့်နေတာ တွေ့ရသကဲ့သို့။ အိမ်ထဲ
 မှာလဲ အလုံခန်းကြီးဟာပွင့်လို့။ ဘယ်သူ ကိုမှလဲမတွေ့ရဘူး။ စာတို့ ဘာတို့လဲ ဘာမှမထားခဲ့ဘူးတဲ့။
 ဒါနဲ့ သူဟာချက်ချင်း အိမ်ထဲကိုအကြောင်းကြားသတဲ့ဗျ”

ဦးထင်ကျော်သည် ဆေးတံကို ကိုက်ကာ အတန်ကြာမျှ တွေ့ဝေစဉ်းစားလျက်ရှိ၏။

“ဒီမှာ ကိုတင်မောင် ခင်ဗျားပြောတာက သူဟာ အိမ်ကိုဆေးသုတ်နေတယ်ဆို၊ ဟာဝါ
 ဘာကို ဆေးသုတ်တာလဲဗျ”

“နောက်ပေးတက်သွားတဲ့ အဆောင်ကူးကလေး နံရံတွေ သုတ်တယ် ပြောတာသဲ၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ခန်းကိုဝင်တဲ့ အခန်းက သစ်သားတံခါးနဲ့ သံတံခါးက တံခါးရွက် တဖက်ကိုတော့ သုတ်ပြီး နေပါပြီ”

“ဒီလိုလုပ်တာ ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ နဲ့ အခန်းတယ် မထင်ဘူးလား”

“ဒါကတော့ ဒီလိုနဲ့ တူပါတယ်ဗျာ၊ သူ့မှာ မယားလဲဆုံး ရှိစဉ်းစု ပစ္စည်းတွေလဲ ဆုံးသွားတော့ စိတ်ပေါက်ပြီး လုပ်ချင်တာ ရောက်လုပ်နေတာနဲ့ တူပါတယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်ဘဲလဲ သူ့မိန်းမ အကြောင်း စိတ်ထဲ မတွေးမိအောင် စိတ်ပြေလက်ပျောက် လုပ်နေသလား မပြောတတ်ပါဘူး၊ မိန်းမကိုလဲ အထော် စိတ်နှာပုံရတယ်ဗျ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် ရွှေ့မှာတင် သူ့မိန်းမ ဓာတ်ပုံမှန်ဘောင် ဂိုက်ချိုးပြီး၊ “ဒါတွေအားလုံး ဒီကောင်မကြောင့် ဖြစ်တာ” ဆိုပြီး ဓာတ်ပုံကို အစိပ်စိပ် အမှာမှာ သုတ်ပစ်လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ဆံပင် သူ့ဆံပြီး မျက်ရည်များ ထွက်လာအောင် တညည်းညည်း တညူညူ ဖြစ်နေတာပါဗျာ”

“ဒီနောက်ကော ကိုတင်မောင်”

“ဒီနောက် တခု ကျွန်သေးတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော်အပြန်မှာ သမိုင်းဘူတာကနေပြီး လော်ကယ် ရထားနဲ့ ပြန်တော့ သက္ကလပ်အကျိုအနက် ဝတ်စားတဲ့ အရပ်မြင့်မြင့် လူတယောက်ဟာ မီးရထား တရိပ်ရိပ်နဲ့ ထွက်ခါမှ ကျွန်တော်စီးတဲ့ တံနဲ့ ကပ်နေတဲ့ နောက်တံပေါ်ကို အပြေးအလွှား တက်သွားတာ မြင်လိုက်ရတယ်၊ မျက်နှာတွေကို ကျွန်တော် မှတ်မိပါတယ်ဗျာ၊ ဒီလူဟာ တခြား မဟုတ်ဘူး၊ ဦးသာလှိုင်အိမ်ကို ကျွန်တော် လိုက်ရှာတုန်းက လမ်းထိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကနေပြီး ကျွန်တော် ကို ညွှန်လိုက်တဲ့လူဗျ၊ ကျွန်တော် မျက်စိမှားမယ် မထင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဂုဏ်ကုန်ဘူတာကြီး ရောက်တော့ သူ့ ကိုရိပ်ကနဲသာ မြင်လိုက်ရပြီး လူအုပ်ထဲဝင် ပျောက်သွားတယ်၊ ကျွန်တော့်နောက်များ လိုက်နေသလား မပြောတတ်ဘူး”

“အစစ်ပေါ့ ကိုတင်မောင် ခင်ဗျာနောက်ကို လိုက်နေတာ အစစ်ဘဲ၊ အရပ်မြင့်မြင့် အသား ခပ်ညိုညို မျက်လုံးပြူးပြူး ကျောက်ပေါက်နာ သက်သက်နဲ့ လူ မဟုတ်လား”

“ဦးထင်ကျော် ခင်ဗျား စဉ်းအတတ်များ တတ်နေရော့သလားဗျာ၊ အရပ်မြင့်မြင့်နဲ့ မျက်မှန် အနက် တပ်တယ်ဆိုတာကလွဲပြီး ကျွန်တော်လဲ ဘာမှ မပြောရသေးပါလား”

“ဒီဟာတွေက လွယ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီအမှုဟာ ဂဓူသိပ် မစိုက်လောက် ဘူးလို့ ပထမ ကျုပ်ထင်မိတာ၊ အခုတော့ အတော်ကလေး စိတ်ဝင်စားစရာလို ဖြစ်လာတယ်ဗျ၊ အခု ခင်ဗျားကို လွှတ်လိုက်တဲ့အခါ ခင်ဗျား မြင်ခဲ့ ကြားခဲ့ရတဲ့ အချက်ကလေးတွေဟာ တချို့တလေ ကျန်နေ တယ်သလားအုံး၊ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ တော်တော် နက်နက်ကလေး စဉ်းစားဖို့ ဖြစ်လာတယ်”

“ကျွန်တော် ဘာများ လွဲသေးလဲဗျာ”

“စိတ်မရှိပါနဲ့ ကိုတင်မောင် ကျုပ်က ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း ပုဂ္ဂိုလ် အနေနဲ့ စဉ်းစားသင်္ချာ အချက်ကို ပုဂ္ဂိုလ်အနေနဲ့ စဉ်းစားတယ်၊ ယေဘုယျနည်းနဲ့ စဉ်းစားသင့်တဲ့ အချက်ကို ယေဘုယျ နည်းနဲ့ စဉ်းစားတယ်၊ ဦးသာလှိုင်နဲ့ သူ့မိန်းမမညွှန်လိုက်တဲ့ အိပ်ခန်းချင်းတွေက ဘယ်လိုတူညီတယ်၊ ဦးသာလှိုင်ဆီကို စစ်တုရင် လာတိုးတဲ့ လူပျို အရာဝန်ကလေး ကိုမြေခွေအကြောင်းက ဘယ်လို

ဘယ်အချိန် ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ လာတတ်တယ်။ သူတို့ရဲ့ အမူအကျင့် နဲ့ပေါ့ပေါ့လောက်ပေါ့ဗျာ၊ ဒီဟာကလေးတွေလဲ ထီးခေါက်ကြည့်သို့ လိုသေးတယ်ဗျ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့၊ အချိန်မှီသေးသားဘဲဗျာ၊ ကျွန်တော် သွားစုံစမ်းဆုံးမယ်လေ”

“သွားဘို့ မလိုတော့ ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်အားလုံး စုံစမ်းပြီးပါပြီ ... ဟောဒီ အခန်းထဲက မထွက်ဘဲနဲ့ စုံစမ်းလိုက်တာ အတော်ရတယ်၊ ဦးသာလွိုင် ပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းပေါ့ဗျာ၊ ဒီလူကြီးဟာ ပိုက်ဆံ ချမ်းသာသလောက် စစ်စိတ်လူ့ကပ်စေးနဲ့ကြီး၊ လူ့ဂ္ဂစာကြီးဆိုတာ သိရတယ်၊ မိန်းမကိုလဲ အတော် ခက်ခက်ထန်ထန် ဆက်ဆံတတ်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့သမီးကို အလုံခန်းထဲမှာ ရွှေငွေ ပစ္စည်း ဥစ္စာတွေ ထားတယ်ဆိုတာလဲ အမှန်ဘဲတဲ့ဗျ၊ ပိုက်ဆံလဲ အတော်ရှိတဲ့ လူကြီး တယောက်ဘဲ၊ သူနဲ့ စစ်တုရင်ကစားတဲ့ အဆာဝန်ကလေး ကိုမြရွှေဆိုတဲ့ လူကလဲ ရုပ်ရေ သနားကမားနဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာလဲ အသင့်အတင့်ရှိတဲ့ လူငယ်ဘဲတဲ့ အင်း...ဒါကြောင့် သူ့မိန်းမကို သုတ် သွားတာ ပေါ့လေဗျာ၊ ဒီဟာတွေအားလုံးဟာ ခပ်ရှင်းရှင်း ခပ်ပြေပြေကလေးတွေချည်းဘဲ ကိုတင်မောင်ရဲ့”

“ဒါဖြင့် ဘယ်နေရာမှာ ရှုပ်တာ မှီသေးသလဲဗျာ”

“ကျုပ် စိတ်ကူးကတော့ အင်း၊ ဒီလိုဗျာ (ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော် ထံမှ ဆေးပြင်းလိပ် ထလိပ်ကိုတောင်း၍ မီးညှို့လိုက်ပြီးနောက်) ဒီကနေ့ည ဂလုပ်မှာ ‘နတ်ပင်ကာတံနံ’ စုံထောက်ကားပါ ကလားဗျ၊ ကျုပ်တို့ အဝတ်အစားလဲ ညစာလေး ခပ် သုတ်သုတ် စား ယင် ကိုးနာရီ ခွဲတော့ မှီပါသေးတယ်၊ ကဲ လုပ်မျှ ကိုတင်မောင် ဦးနှောက်ကလေး သွားရှင်းကြရအောင်”

*

*

*

နှောက်တနေ့နံနက် ခုနစ်နာရီခန့် အိပ်ရာမှ ကျွန်တော်နှီးသောအခါ ဦးထင် ကျော် ၏ စားပွဲပေါ်တွင် သောက်ပြီး လဘက်ရည်ပန်းကန်၊ ပေါင်မုန့် အစအနများနှင့် ကြက်ဥခွံ နှစ်လုံးကို မြင်ရသည်နှင့် ဦးထင်ကျော်မှာ ကျွန်တော် အလျှင် အိပ်ရာမှထပြီးလျှင် အပြင် သို့ ထွက် သွား ပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

လဘက်ရည်ပန်းကန်အနီးတွင် ဖန်လုံးဖြင့် ပီထားသော စာ ရွက် တ ရွက် ကို တွေ့ရ ၏။ စာရွက်ပေါ်၌ကား ဦးထင်ကျော်လက်ရေးဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ကဗျာကရာရေးခြစ်ထားသော စာ တွေ့ရ၏။

ကိုထင်ပောင်

ဦးသာလှိုင်အမှုမှာ အရေးကြီးသော အချက်အရာ နှစ်ခု ရှင်းစရာရှိနေတယ်။ ဒီဟာ ရှင်းသွားယင် ကျုပ်တို့ကိစ္စ ပြီးပါပြီ။ ဒါကြောင့် ကနေ့ ခင်ဗျား အလုပ်က ခပ်စောစော ပြန်ပြီး ဥ နာရီလောက်ကို အိမ်ကဆက်ဆက်စောင့်နေပါ။ ခင်ဗျားလိုက်မှ ပြစ်မယ်။

ထင်ကျော်

ဦးထင်ကျော် ပြောသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်သည် ထိုနေ့မှ အလုပ်မှ နေ့ဝက်ခွင့်ယူပြီးနောက် အိပ်သို့ ပြန်လာရာ ဦးထင်ကျော် မရောက်သေးချေ။ သူနှင့် ကျွန်တော် လည်း အဝတ် အစားလဲ၍ မောင်ဖိုးလူ ဖျော်ပေးသော လဘက်ရည်ကို သောက်ရင်း ဦးထင်ကျော်အား စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိရာ သုံးနာရီထိုးရန် ဆယ်မိနစ်ခန့်အလိုတွင် ဦးထင်ကျော် ရောက်လာလေသည်။

ကျော် ။ “ဦးသာလှိုင် ဒီကိုမရောက်သေးဘူးလားဗျ”

ကျွန်တော်။ ။ “ဟာ မရောက်သေးပါကလား”

“ကျုပ်သူ့ကို စောင့်နေတယ်ဗျ။ သူ ဒီကိုလာရမယ်”

ဦးထင်ကျော်သည် လဘက်ရည်သောက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့လည်း အိပ် ရေ့ ခန်း ၌ ဆေးတံများသောက်၍ ၈ကားစမြည်ပြောရင်း စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိကြရာ နောက်တစ်ခဏမျှအကြာတွင် လှေကားမှ ခြေသံများ ကြားရပြီးနောက် ဦးသာလှိုင်သည် အလွန် စိတ် ရွပ်သော အမူအရာဖြင့် တံခါးမှ ဝင်လာလေ၏။

ဦးထင်ကျော်က နှုတ်ဆက်၍ နေရာထိုင်ခင်းများ ပေးလေရာ သူသည် ခရီးရောက်မဆိုက်ခင် အကျီအိတ်ထဲမှ ကြေးနန်းစာတစောင်ကို ဦးထင်ကျော်အား ပေးလေသည်။

ဦးထင်ကျော်သည် ကြေးနန်းစာကို အောက်ပါအတိုင်းအသံထွက်အောင်ဖတ်လိုက်၏။

“ဦးသာလှိုင်....

....အခုအမြန်ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ။ ခင်ဗျာ့မိန်းမ ပျောက်သွားသည့်အကြောင်း သတင်းပေးလိုပါသည်။

ဦးထူးရွှေ

ကျောင်းဆရာကြီး

ဇိုင်းကရိုင်းရမ်းခွန်းမြို့။

ကျော်။ ။ “ပဲခူးကနေပြီး ၁ နာရီ ၁၀ မိနစ်မှာရှိက်လိုက်တဲ့ သံကြီးဘဲ၊ မညွှန်နဲ့ ပဲခူးမှာ ဆွေမျိုးညာတိ ဒါမှမဟုတ် အသိမိတ်ဆွေများရှိသလားဦးသာလှိုင်”

လှိုင်။ “ဆွေမျိုးတော့မရှိပါဘူးဦးထင်ကျော်၊ အခုကတော့ ဘုရားက ဆွေမျိုး သမီးတယောက်နဲ့ ယောက်ျား အသိမိတ်ဆွေဖြစ်လာသလိုလိုတော့ ပြောဘူးပါတယ်”

“ဒါဖြင့်ဟုတ်လိမ့်မယ်ဗျ၊ ကဲ...ဒီတော့ခပ်မြန်မြန်သာလိုက်သွား၊ လိုက်ဆုံအခုလိုက်သွားမှ ကောင်းတယ်”

ဦးထင်ကျော်သည် စာအုပ်ခင်ပေါ်မှ မီးရထားအချိန်စာရင်းကိုလှမ်းယူကြည့်ရှုလိုက်ပြီးနောက် “လေးနာရီနဲ့ဆယ်ငါးမိနစ်မှာ ရထားတစင်းရှိတယ်၊ အဲဒီရထားနဲ့သာလိုက်သွားပေတော့”

လှိုင်။ “အင်း...ဘုမသိဘဲမသိနဲ့ အခက်သားဘဲခင်ဗျာ”

“ခက်မနေနဲ့ဦးသာလှိုင်၊ သတင်းပေးတဲ့လူက ပေးနေပြီဟာ ဥစ္စာရှင်က ငြင်းနေဖို့လိုဖယ် မထင်ဘူး၊ ကဲ...ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ပေတော့၊ ကိုတင်မောင်လဲ ဒီကနေ့ညနေအားနေတယ်မဟုတ်လား နက်မြန်လဲတနင်္ဂနွေနေ့၊ ကိုတင်မောင်ပါလိုက်သွားဗျာ၊ ဦးသာလှိုင်အဖော်လဲရအောင်၊ အကြံဉာဏ် ပေးစရာရှိလဲ ပေးနိုင်အောင်ပေါ့”

ဦးသာလှိုင်မှာ များစွာစိတ်ပါဟန် လက္ခဏာမရှိချေ။

လှိုင်။ “အလကားဗျာ၊ ဒီလူကကျွန်တော့်မိန်းမအကြောင်း အာသိဆုံးမှာလဲ၊ လိုက်တယ် ဆိုတာ အချိန်လဲကုန်အုံးမယ်၊ ငွေလဲကုန်အုံးမယ်”

ကျော်။ “ခင်ဗျာကိစ္စမှာ သူမသိယင်ပိုက်ဆံအလကားအကုန်ခံပြီးခင်ဗျာသိ သံကြိုးရိုက်ပါ မလှားဗျ၊ ကိုင်း...ခင်ဗျားချက်ခြင်းလာမဲ့အကြောင်း ဒီလူ့သိအခုသံကြိုးပြန်ရိုက်လိုက်”

“ကျွန်တော်တော့ သိပ်မသွားချင်လှဘူးဦးထင်ကျော်”

ဦးထင်ကျော်၏မျက်နှာ ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲကာ တင်းမာခက်ထန်၍သွားလေ၏။ စကား ပြောသည့်အခါမျိုး၌ ဦးထင်ကျော်မှာအလွန်ချိုသာစွာ မျက်နှာထားတတ်သော်လည်း ရန်သူနှင့် တွေ့သောအခါမျိုးတွင် မီးထွက်မတတ်တောက်ပသော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် အလွန်ခက်ထန်၍ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှပေ၏။ သို့ဖြစ်၍လည်း ဤအခါမျိုး၌ သာမန်လူတယောက်သည် ဦးထင်ကျော်၏မျက်နှာကို စေ့စေ့မျှပင်မကြည့်ဝံ့ချေ။

ဦးထင်ကျော်က တင်းမာခက်ထန်သောမျက်နှာဖြင့်...

“ဒီမယ်ဦးသာလှိုင်၊ ကျုပ်ပြောတာ ခင်ဗျားသေသေချာချာ နားထောင်စမ်း၊ ကျုပ်ဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မျက်နှာမလိုက်ဘူး၊ အခုကိစ္စမှာခင်ဗျားမသွားဘူးလို့ငြင်းယင်/ ပုလိပ်ကခင်ဗျာအပေါ် ဘယ်လိုထင်မလဲ၊ ကျုပ်ကကော ခင်ဗျားကိုဘယ်လိုအောက်မေ့အုံးမလဲ၊ ခင်ဗျားကို သေသေချာချာ သတင်းပေးပါရက်သားခင်ဗျားမလိုက်တာဟာခင်ဗျာအမှုကိုခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားရာ မရောက်ဘူး လား၊ ကျုပ်ပြောတာသေသေချာချာစဉ်းစားကြည့်စမ်း”

ဦးသာလှိုင်မှာ ဦးထင်ကျော်၏စကားများကြောင့် အတော်ပင် တုန်လှုပ်သွားဟန်လက္ခဏာ ရှိလေသည်။

လှိုင်။ “ဦးထင်ကျော်က ဒီလိုထင်တယ်ဆိုတော့...”

ကော့မဆုံးမိ ဦးထင်ကျော်ကြားဖြတ်၍...

“ထင်တယ်ဗျ၊ ကျုပ် ဒီအတိုင်းထင်တယ်”

သို့နှင့် ကျွန်တော်လည်း ဦးသာလှိုင်နှင့်အတူ ပဲခူးသို့လိုက်ရန်ချက်ချင်းပင်ပြင်ဆင်ရတော့၏။ အခန်းကဲမှ ထွက်လာသောအခါ ဦးထင်ကျော်က ကျွန်တော် နားနားသို့ကပ်၍ “ဒီလူကြီးသတိထားကြည့် ကိုတင်မောင်၊ လမ်းမှာ သူမလိုက်ဘဲနေနေ၊ ထွက်ဘဲ ပြေးပြေး ကျုပ်ကို တယ်လီဖုန်းသာ ဆက်လိုက်၊ ဒီက ကျုပ်ကြည့်ပြီးစိမ့်မယ်၊ ကဲ သွားပေတော့” ဟု ထီးထိုး မှာကြားလိုက်လေသည်။

ပဲခူးမြို့သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် အတားမရှိငါးမိုင်ခန့်ခရပ်သို့ ဆိုက်ကားတစ်စီးဖြင့် လာခဲ့ကြ၍ လဘက်ရည်သိုင်တစ်ခိုင်သို့ဝင်ကာ ကျောင်းဆရာကြီးဦးထူးရွှေ၏အိမ်မှာ ချောင်းနံရံဘေး တိုက်တန်းရှိ တိုက်အိုကြီးနှစ်လုံးစပ်ကြား လမ်းကြားကလေးတစ်ခုမှ အတွင်းဘက်သို့ အတော် ပေ လှမ်းလှမ်းဝင်သွားရ၍ အလွန်ချောင်ကျသောနေရာတခုဖြစ်၏။

အချိန်မှာ ၇ နာရီခွဲမျှရှိပြီဖြစ်၍ အိမ်ရှင်လမ်းမီးများ လွန်းညှိထားပြီးဖြစ်ရာ အိမ်တင်းသို့ ဝင်ရန် အတော်ပင်ခွင့်တောင်းရ၏။ ကျောင်းဆရာကြီးဦးထူးရွှေမှာ အသက် ၆၀ ခန့်မျှရှိပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့အား နေရာထိုင်ခင်းများပေးပြီးနောက် ကိစ္စကိုမေးမြန်းလေ၏။ ကျွန်တော်က အကျိုး အကြောင်းအတိုချုပ်ပြော၍ ဦးသာလှိုင်က ကြေးနန်းစာရွက်ကိုထုတ်ပြလေသည်။

ထူး။ ။ “အလို ဘုရားရေ... ကျုပ်နာမယ်ပါကလား၊ ကြေးနန်းရိုက်ဖို့ နေနေသောသာ ကျုပ် အလုပ်နဲ့ ကျုပ် ဂျင်ဂျင်လည်နေတာဘဲ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ကိုလဲကျုပ်မသိ၊ ကျုပ်ကိုလဲ ခင်ဗျား တို့ကမသိနဲ့ ဘာအကြောင်းရှိလို့ ဒီဦးသာလှိုင်ဆိုကို ကျုပ်ကကြေးနန်းရိုက်ရမှာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ဘဲ စဉ်းစားကြည့်ပါအုံး”

ကျွန်တော်တို့မှာ မျက်လုံးများပြီးကာ အံ့အားသင့်လျက်ရှိနေကြ၏။ မည်ကဲ့သို့ စကား ဆက်ရမည်ကိုပင်မသိတော့ချေ။

ကျွန်တော်။ ။ “ဒီလိုဆိုပင် လူနောက်လူပြောင်တယောက်က ရိုက်လိုက်တာနဲ့ တူပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဆရာကြီးက ဒေါသထွက်လျက်။ ။ “နောက်ရအောင်လဲ ခင်ဗျားတို့ကိစ္စက အင်မတန်အရေး ကြီးတဲ့ကိစ္စမဟုတ်လားဗျ၊ ဦးသာလှိုင်ဆိုတဲ့ နာမယ်လဲ ခင်ဗျားတို့ အခုပြောမှာ ကျုပ်သိရတယ်၊ ကျုပ်ဘယ်သူ ဆိုမှ ဘာသိကြီးမမှရိုက်ဘူး”

ကျွန်တော်နှင့်ဦးသာလှိုင်တို့မှာ တယောက်မျက်နှာ တယောက်ကြည့်ကာ အံ့အားသင့်လျက် ရှိနေကြ၏။

ကျွန်တော်။ ။ “နာမယ်များ မှားသလား ဆရာကြီးရယ်... တခြားကျောင်းဆရာ...”

ထူး။ ။ “ဘယ်ကျောင်းဆရာကြီးမှကျုပ်နာမယ်နဲ့တူတဲ့လူမရှိဘူး၊ ဒီဘော့ ပုလိပ်ဘက်က တောင် ဒီသိကြီးရိုက်တဲ့လူကိုသိရအောင် စုံစမ်းဖို့ကောင်းတယ်”

ကျွန်တော်တို့မှာ နောက်ဆက်သက် ပြောရန် စကား မရှိဘော့ သဖြင့် ကျောင်းဆရာကြီး ဦးထူးရွှေအား ယခုကဲ့သို့သာပျောက်နေကံယွက်သည်ကို ခွင့်လွှတ်ချန်တောင်းပန်ပြီးနောက် ထွက်ကြလေ၏။

ဦးထင်ကျော် ကြေးနန်းရိုက်ရန် ကြေးနန်းရုံးသို့လာခဲ့ရာ ထိုအချိန်၌ ကြေးနန်းရုံးပိတ်၍ နေလေပြီ။ သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့လည်း တယ်လီဖုန်းရှိသော တရုတ် ဟော်တယ် တခုသို့ မေးမြန်း

စုံစမ်းရတော့၏။ ဟော်တယ်သို့ရောက်၍ ဦးထင်ကျော်နှင့်တယ်လီဖုန်းဆက်မိသောအခါ ရန်ကုန်မှ ဦးထင်ကျော်၏အသံကို ကျွန်တော် ကောင်းစွာကြားရ၏။

ဦးထင်ကျော်အသံ။ ။ “ဟာ...တယ်ဆန်းပါလား၊ ဒီကျောင်းဆရာကြီးက သူ မရှိဘူးလို့ ငြင်းသလား”

ကျွန်တော်။ ။ “ဟုတ်တယ်ဦးထင်ကျော်၊ သူ့ဘာမှမသိဘူးတဲ့၊တယ်သို့ ဆိုမှ ဘာကြေးနန်းမှလဲ မရှိဘူးတဲ့၊ ခြေ...ဒါထက် ဒီနေ့ညတော့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်နိုင်မယ်မထင်ဘူး၊ နောက်ဆုံး ရထားလဲ ထွက်သွားပြီ၊ ကားတွေလဲမရှိတော့ဘူး၊ မနက်အစောကြီးရထားနဲ့မှပြန်ခဲ့တော့မယ်”

ဦးထင်ကျော်အသံ။ ။ “ဒါပေါ့ဗျာ...တယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ မီးရထားသူတကာ ခုတ်ယတန်းစီး ခရီးသည်တွေတည်းခိုတဲ့အခန်းသွားအိပ်ကြပေါ့”

ဦးထင်ကျော်၏ ညည်းညူသံကို နောက်ဆုံး ခပ်သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရပြီးနောက် လက်ကိုင်ကို တယ်လီဖုန်းခွက်ပေါ်သို့ချသံ ကြားလိုက်ရ၏။

တရုတ်ဟော်တယ်တွင် ညစာ စားသောက်ပြီး၍ မိုက်ဆံများတွက်ချက်ရှင်းလင်းပေးသော အခါမှ ဦးသာလှိုင်မှာ ကပ်စေးနဲ့ကြီးတယောက်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိလိုက်တော့၏။

အချိန်မှာ အတော်ပင်ညဉ့်နက်ပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့သည် မြို့ထဲရှိ ပိတ်ဆို့သင်္ကန်းများအား ရုက္ခမပေးလိုသောကြောင့် မီးရထား ဘူတာရုံသို့ ခုတ်ယတန်း တည်းခိုခန်းတွင်အိပ်ကြ၏။ သို့နှင့် နောက်တနေ့ နံနက် ၅ နာရီရထားပြင်ပြန်ခဲ့ရာ ရန်ကုန်သို့ ၆ နာရီ ကျော်ကျော်တွင် ရောက်ခဲ့ လေသည်။

ဘူတာရုံကြီးသို့ ရထားဆိုက်သောအခါ ကျွန်တော်က ဦးသာလှိုင်အား....

“လက်ကိုင်ကလေး ဘာလေးသောက်ရအောင်ကျွန်တော် အိမ်ဝင်အုံးဗျာ၊ဦးထင်ကျော်လဲ စောင်နေပါလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့မှ သမိုင်းကိုပြန်တာပေါ့”

လှိုင်။ ။ “ကျုပ်တော့ ဝင်တောင် မဝင်ချင်တော့ ပါ ဘူးဗျာ၊ စိတ်ပျက်ပါပြီ၊ အရေးထဲ တယ်လို့ လူပြောင်လူးလှောင်က မိုက်လိုက်တယ်မသိပါဘူး”

“ပြီးတာတွေလဲ ပြီးပါစေတော့လေ၊ ရွှေ့ဆက်ပြီး ဦးထင်ကျော်က လုပ်ပေးမပေါ့၊ ဒီအကြောင်းတွေလဲ ဦးထင်ကျော်ကပြောရအောင်”

အိပ်ခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် ဦးထင်ကျော်ကိုမတွေ့ရဘဲ ကျွန်တော်၏အားပွဲပေါ်တွင် ဖန်တုံးဖြင့်ဖိထားသော စာရွက်ကလေးတရွက်ကိုသာတွေ့ရ၏။ စာရွက် တွင် ပါရှိသည်ကား....

“ဦးတင်မောင်...သမီးကို ကျွန်ုပ်စောစောသွားနှင့်ပြီ၊ ဒီစာ ရလျှင်ချင်း
ခင်ဗျား ချက်ချင်းလိုက်ခဲ့ပေတော့...”

ထင်ကျော်

ကျွန်တော်လည်း အိမ်ရှင်တို့ဝတ္ထုများရှိသည့်အတိုင်း ဦးသာလှိုင်အား လက်ခံရည်နှင့်မုန့်များ
ထိုက်ကျွေးပြီးလျှင် သမီးသို့လိုက်ရန် သူ့တာကြီးသို့ပြန်၍လာခဲ့ကြရ၏။

သမီးသို့ရောက်သောအခါ ဘုတားရုံတွင် ဦးထင်ကျော်အား အရိပ်အရောင်မျှ မတွေ့ရ
သည့်နှင့် ဦးသာလှိုင်အိမ်သို့ တပြည်းပြည်းလမ်းလျှောက်ခဲ့ကြ၏။

ဦးသာလှိုင်ကမူ “အချိန်ကုန် ငွေကုန်နဲ့ သာမူ အကျိုးရှိတာလဲမဟုတ်ဘူး” စသည်ဖြင့်
လမ်းတလျှောက်လုံး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညူလျက်ရှိလေသည်။

ဘုတားမှ နာရီဝက်ခန့် လျှောက်မီသောအခါ မြို့များဝိုင်းရံလျက်ရှိသော ဦးသာလှိုင်၏ခြံသို့
ရောက်လာကြပြီဖြစ်ရာ ခြံဝ၌ ဆေးတံသောက်၍ လမ်းလျှောက်နေသော ဦးထင်ကျော်ကို တဖန်တပြည်
တွေ့ရှိရ၏။ ဦးထင်ကျော်မှာ တယောက်တည်းမဟုတ်ဘဲ အဖော် တယောက်လည်း ပါရှိသေးရာ
ထိုသူမှာ ထခြားမဟုတ်၊ ယမန်နေ့က ကျွန်တော်စားသော မီးရထားတဲနောက်မှ လိုက်လာသည့်
အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသားညိုညို နေကားမျက်မှန်တပ်ထားသူပင် ဖြစ်လေသည်။

ဦးထင်ကျော်သည် ဦးသာလှိုင်အား ပြုံးရယ်နှုတ်ဆက်ပြီးနောက်....

“ဟောဒီက ပိတ်ဆွေကြီး ဦးဘခင်တဲ့၊ အင်းစိန် စုံတောက်အဖွဲ့က ပါသဲ၊ ဦးသာလှိုင်ရဲ့
တိုင်ချက်အရ သူလဲ အလုပ်ဝတ္ထုများအတိုင်း ဆောင်ရွက်နေပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး
ဦးသာလှိုင်အမှုကို စိတ်ဝင်စားကြတဲ့လူချင်းသဲ”

....ဟု ဦးသာလှိုင်အား ဦးဘခင်ဆိုသူနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်အား
မိတ်ဆက် ပေးပြန်၏။

ဦးသာလှိုင်မှာ ဦးဘခင်ကို မြင်လိုက်သည့်အချိန်မှစ၍ အတန်ငယ် သံသယနှင့်မျက်နှာမျိုးဖြင့်
ရှိနေလေရာ ကျွန်တော် မှာ မိမိအကျိုးအတွက် ဆောင်ရွက်နေသောတယောက်အား အဘယ်ကြောင့်
ဤကဲ့သို့ မျက်နှာမျိုးထားရလေသနည်းဟု စဉ်းစား၍ မရနိုင်အောင်ရှိတော့၏။

ဦးသာလှိုင်သည် ညော်သည်များအား မလဲသာသဖြင့် ခေါ်ရသည့်အမှု အရာမျိုးဖြင့်
ရွှေ့မှ လျှောက်သွားလေရာ ကျွန်တော်တို့လည်း ၎င်းနောက်မှ လိုက်ပါသွားကြရလေ၏။ အိမ်တွင်းသို့
ရောက်သောအခါ ညော်ခန်းနှင့်တကွ တအိမ်လုံး ရွပ်ရွပ်ခတ် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်
ဦးသာလှိုင်လည်း ညော်ခန်းရှိ ကလေးတိုင်များကို အတန်ငယ်ရှင်းလင်းပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့အား
နေရာတိုင်ခင်းများပေးလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ယခင်က မသိကျွမ်းဘူးသော ဦးဘခင်အား တစေ့တစောင်းအကဲခတ်လျက်
ရှိရာ ဦးဘခင်မှာ ဦးထင်ကျော်ကဲ့သို့ပင် အရပ်မြင့်၍ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ဖန်မှာလည်း ကျစ်လျစ်
တောင့်တင်းသည်ကို တွေ့ရ၏။ အတန်ငယ်အသားညိုသော်လည်း စူးရှသော မျက်လုံးမျိုးရှိ၍
သွက်လက်ဖျတ်လတ်ဟန် လက်အာလည်းရှိလေသည်။

“ဘယ်တုန်းက ရောက်နေကြသလဲ”

ဦးထင်ကျော်သည် ထစုံတရာ အပြေမပေးချေ၊ အေးတံကိုသာ ဆေးတဆုံ အသစ်ထည့်ကာ မီးခြစ်ဆီ ၂ဆံ ကုန်သည့်တိုင်အောင် မီးညှိလျက်ရှိနေ၍ ဦးဘခင်ကသာ “သိပ်မကြာလှသေးပါဘူး”
...ဟု တခွန်းတည်း ဖြေလိုက်လေသည်။

ဦးသာလှိုင်မှာ စကား စုံရန် ခက်နေသည့် ဟန်ဖြင့် အတန်ငယ် တွေ့ဝေစဉ်းစားလျက် ရှိနေပြီးနောက်...

“အမိန့်ရှိကြစမ်းပါအုံး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကိစ္စကို နဲ့နဲကလေးမှ ခြေရာခံလို့ မရကြသေးဘူးလား ခင်ဗျာ”

ကျော်။ “ဒီလိုလေ ဦးသာလှိုင်၊ ဦးသာလှိုင် အမူနဲ့ ပတ်သက် ပြီး ကျုပ် မေးခွန်း တခွန်း မေးပါရစေ”

လှိုင်။ “မေးပါ ခင်ဗျာ မေးပါ၊ အာမေးခွန်းများပါလိမ့်”

ကျော်။ “အလောင်းတွေ ခင်ဗျား ဘယ်မှာထားသလဲ”

ဦးသာလှိုင်သည် ဓာတ်လိုက်သကဲ့သို့ နေရာမှ ခုန်၍ ထလိုက်ပြီးနောက်...

“ခင်ဗျား ထယ်စော်ကားပါလား၊ စုံထောက်တဲ့ ဘာစုံထောက်လဲ... ထွဲ့...”

စကားမဆုံးမီ ဦးသာလှိုင်သည် ပါးစပ်ထဲသို့ ထစုံတရာကို ထည့်သွင်းရန် လက်ျာဘက် လက်ကို နှုတ်ခမ်းဆီသို့ ကပ်လိုက်၏။ သို့သော် ဦးထင်ကျော်ကား သူ့ထက်ပင် လျင်မြန်လှပေသည်။ ဦးထင်ကျော်သည် ကျားတကောင်ကဲ့သို့ ဦးသာလှိုင်အား ခုန်၍ အုပ်လိုက်ပြီးနောက် လက်ကို ဖျတ်ကနဲ ပုတ်ချလိုက်ရာ ဆေးငယ်သောအဖြူလုံးကလေးတလုံးသည် တမံတလင်းပေါ်သို့ လွင့်စင် ကျသွားလေသည်။

“ဒီလို ဖြတ်လမ်း မလိုက်နဲ့လေ ဦးသာလှိုင်”

ဦးသာလှိုင်သည် ဦးထင်ကျော်လက်တွင်းမှ အကင်းရှင်းကန်လျက် ရှိလေရာ စက္ကန့်ပိုင်းမျှ မကြာမီ ဦးဘခင်၏ အကူအညီဖြင့် လက်ထိပ်ခတ်ပြီးဖြစ်နေတော့၏။ ကျွန်တော် မှာ အံ့အားသင့်လျက် ရှိနေသည်မှတစ်ပါး မည်သို့မျှမလုပ်မိချေ။

ဦးထင်ကျော်က ကျွန်တော် ဝက်သို့ လှည့်ပြီးနောက်...

“ကဲ... ကိုထင်မောင်၊ ခင်ဗျား ဒီက ခဏစောင့်နေအုံးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ဒီလူကြီးကို ရဲဌာနာဖို့ လိုက်ဦးမယ်”

နာရီဝက်ခန့် အကြာ၌ ဦးထင်ကျော် ပြန်ရောက်လာရာ၊ ၎င်းနှင့်အတူ အင်စပိတ်တော် ဦးထွန်းတင်ဆိုသူ ပါလာလေသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲဗျို ကိုတင်မောင်၊ ပျင်းနေသလား။”

“မပျင်းပါဘူးဗျား၊ မဂ္ဂဇင်းဟောင်းတစ်စောင် အဆင်သင့် တွေ့တာနဲ့ ဖတ်နေတယ်”

“ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော်အား ဦးထွန်းတင်ဆိုသူနှင့် မိတ်သက်ပေးပြန်လေသည်။ ထို့နောက် ဦးထွန်းတင်ဘက်သို့ လှည့်၍...

“ဦးဘခင်က ဒီအမှုမှာ အပေါ်ယံရှန်ကြည့်နေတယ်ကိုထွန်းတင်၊ ရန်သူကို သူက ဆိမ်အပြင် ဘက်မှာ ရွာနေတယ်၊ ကျုပ်ကတော့ ဆိမ်တွင်းမှာ ရှိရမယ်လို့ အစထဲက ထင်နေတာဘဲ”

ထင်။ ။ “အခုကော သေချာရဲ့လား ဆရာ”

ကျော်။ ။ “သေချာလောက်ပါပြီ ကိုထွန်းတင်”

“အဖိုးကြီးကတော့ သူသတ်တာပြောင်ချက်ပေးနေပါပြီ၊ နို့ပေမဲ့ ဘယ်လိုသတ်တယ်၊ အလောင်းတွေ ဘယ်မှာ ဝှက်ထားတယ်ဆိုတာတော့ မေးလို့ကို မရဘူးဆရာ”

“သူ မပြောပေမဲ့ ကျုပ်က သိနေတာဘဲ”

“ဘယ်ပုံ သိတာလဲဆရာရဲ့ အမိန့်ရှိပါအုံး”

“ဟောဒီက ကိုတင်မောင်ကို ပထမ လွှတ်တဲ့အခါတုန်းက ဦးသာလွင်ဟာ အိမ်နဲ့ ခြံကို ပစ္စလက်ခတ်ထားပြီး အခု မိန်းမ ထွက် ပြေးတဲ့အခါ ကျမှ သူ့ အလုံ ခန်း ကို ဆေးသုတ်နေတာ တွေ့ရတယ်ဆိုတော့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ စဉ်းစားစရာအချက်ကလေးတခု ပေါ်လာတယ် ဦးထွန်းတင်ရ။ သင်္ဘောဆေးဟာ သုတ်ခါစ တရက်နှစ်ရက်အတွင်းမှာ အင်မတန်နံ့လေတော့ အခြားအနံ့တခုကို ဖုံးသွားအောင်များ လုပ်လေရောသလားလို့ ကျုပ်တော့မိတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ် သုံးနှစ်လောက်က ဘာဘူကလားကြီးတယောက်ရဲ့ အမှုကို ကျုပ်လိုက်တုန်းက အဖြစ်အပျက် လေးကို ကျုပ်ပြန်ပြီး သတိရမိတယ်...

....“အလောင်း မြှုပ်ထားတဲ့ နေရာကို အင်္ဂတေ အသစ် ထပ်ပြီး ကိုင်တာတွေ အင်္ဂတေကောင်းကောင်း မခြောက်သေးဘဲနဲ့ အပေါ်က ထပ် ပြီး သင်္ဘောဆေး သုတ်တာ တွေ၊ အထူးသဖြင့် အမှုအတွင်းမှာ ဆိပ်ပါတော့ဗျား၊ အခုလဲ ဟောဒီကိုတင်မောင်ကို လွှတ်လိုက်တုန်းက ဦးသာလွင်ဟာ ဆေးခွက်ကြီးကို ညှော်ခန်းနားမှာချပြီး သူ့အလုံခန်းက သံတံခါးကို ဆေးသုတ် နေသတဲ့ဗျ၊ ဒါကြောင့် ဒီအလုံခန်းကို အတွင်းရောအပြင်ရော အခုမှ သင်္ဘောဆေးသုတ်တာဟာ ကျုပ်တော့အတွင်း ဖြစ်ရမယ်လို့ ထင်တဲ့အချက်ဘဲ၊ ဒါက ထင်ရုံနဲ့ လဲ မပြီးသေးဘူး၊ ကိုယ်တိုင် သွားပြီး စုံစမ်းအုံးမဆိုပြီး ပဲခူးက ကျုပ်မိတ်ဆွေ ရဲမှူးတယောက်ဆီကို တယ်လီဖုန်း အစီအစဉ်ဘခု လုပ်ရတယ်၊ အဲဒီအစီအစဉ်ကဘာလဲဆိုတော့ ပဲခူးက အတော်အသင့်ထင်ရှားတဲ့ ကျောင်းဆရာကြီး တယောက် နာမည်နဲ့ ဦးသာလွင်ဆီကို သူ့မိန်းမနဲ့ ပတ်သက်လို့ သတင်းပေးစရာရှိတဲ့ အကြောင်း သိကြီးရလျှင် ရချင်း အမြန်လိုက်လာစေလို့ကြောင်း သိကြီးတစ်စောင်လိမ်ပြီးရှိကိမ္မိ အစီအစဉ်ဗျာ”

ထိုအခါမှ ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော့်ကိုပင် အသိမပေးဘဲ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးဘက်အား ပဲခူးသို့ အမြန်ရထားနှင့်လိုက်သွားရန် လှည့်ဖြားလွှတ်လိုက်ကြောင်းသိရတော့၏။

ကျွန်တော်။ ။ “အော်...လက်စသပ်တော့ ကျွန်တော့ကိုပါ ညှာပြီး လွှတ်လိုက်တာကိုမျှ၊ ကျွန်တော်လဲအခုမှဘဲရိပ်မိတော့တယ်”

“သည်းခံပါတော့ကိုတင်မောင်၊ ဒီလိုလုပ်မှလဲ အစစအရာရာပီပီရီရီမျှာကိုမျှ”

ထို့နောက်ဦးထင်ကျော်သည် ဦးထွန်းတင်ဘက်သို့လှည့်၍...

“အဲဒီလို ဦးသာလှိုင်ပဲခူးကဲ့သို့အခါကျမှ ကျုပ်ထည့်နေဝင်ရီဆရာ ဒီကိုလာပြီးစောရ အတတ်နဲ့ နောက်ဖေးဘက်ကလှည့်ဝင်၊ အိမ်ထဲမှာမေ့နောက်ရှာ၊ သူ့အလုံခန်းကြီးကလဲပွင့်ထားတော့ အထဲဝင်ပြီး ကျုပ်သဘောပို့ထင်သလိုကြည့်နိုင်တာပေါ့ဗျာ”

တင်။ ။ “တယ်လဲဒုက္ခတာကိုဆရာရဲ့၊ ဒီနေရာမှာဆရာနဲ့ကျွန်တော်တို့ပုလိပ်နဲ့ကွာခြားတာဘဲ”

ကျော်။ ။ “ဘယ်လိုကွာခြားတာလဲဗျ၊ ပြောစမ်းပါအုံး”

“ဒီလိုကိုခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့မှာတော့ ဒီလိုပုန်းဂျိုးကွယ်ဂျိုးလုပ်တဲ့အလုပ်မျိုးတွေလုပ်လေ့ မရှိဘူး၊ တရားခံအိမ်ထဲကိုဝင်တာတောင် လူသိနတ်ကြား သက်သေသက်ကားယာနဲ့ဝင်ရတယ်၊ တချို့ အမှုမှာ အမှုထင်ရှားလို့မမ်းချင်တာတောင် ဝရမ်းပ မှမမ်းခွင့်ရှိတဲ့အမှုကရှိသေးတယ်ဆိုတာဆရာလဲ အသိသားဘဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ”

“ဒီတော့ တချို့နေရာမှာဆရာကတပန်းသာနေတာပေါ့ဆရာ၊ ဆရာမှာတော့ဘယ်သူကဘဲ ကဲ့ရဲ့ကဲ့ရဲ့၊ ဘယ်သူကဘဲချီးမွမ်းချီးမွမ်း ဘာမှအရေးမကြီးဘူး၊ ကျွန်တော်တို့မှာတော့အထက်ကို အမြဲကြောက်နေရတယ်မဟုတ်လားဆရာရဲ့၊ ဒီအမှုမှာလဲဆရာကနာမည်ရပြီး ကျွန်တော်တို့ကိုတောင် အထက်ကအပြစ်တင်အုံးမလားမသိဘူး”

“ကျုပ်နာမည်မလိုချင်ပါဘူး ကိုထွန်းတင်၊ အမှုမှန်ပေါ်ပြီး တရားမှန်ကန်ရာရောက်ယင် တော်ပါပြီ၊ ခင်ဗျားတို့မှတ်တမ်းမှာတယ်လိုဘဲရေးရေး၊ ကျုပ်ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

“ကဲ...ကိုတင်မောင်နဲ့ ခင်ဗျား ကျုပ်နောက်ကိုခဏလိုက်ခဲ့ကြစမ်းဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ကို ပြစရာ ရှိပါသေးတယ်”

ထို့နောက် ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အား သံသေတ္တာ အလုံခန်းရှိရာသို့ ခေါ်သွားရာ ကျွန်တော်တို့လည်း ၎င်းနောက်မှလိုက်ပါသွားရလေ၏။ အလုံခန်းကြီးမှာကိုးပေခန့် မြင့်၍အလျားအနံအားဖြင့် စတုရန်းခွင်ပေခန့်မျှရှိပေလိမ့်မည်။ သံတံခါး၏ တံခါးအရွက် နှစ်ချပ် အနက် တဘက်မှာဟင်းလင်းပွင့်လျက်ရှိနေပြီးလျှင် အခြားတဘက်ခြမ်း၌ဦးသာလှိုင်ဆုတ်ထားသော သင်္ကေတဆေးများပင် ကောင်းစွာမမြောက်သေးချေ။

သို့နှင့်ဦးထင်ကျော်လည်း ပွင့်နေသည့်တံခါးရွက်ဖက်မှ အတွင်းသို့ဝင်သွားရာ ကျွန်တော်တို့ လည်း နောက်မှလိုက်ပါသွားရလေ၏။ အတွင်းရှိခုံရံများတွင် ဟင်္သာကသုတ်ထားသောဆေးရောင် များမှာ အလွန်ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်၍ အရောင်အသွေးပင်မရှိသလောက် ပျို့နေတော့၏။ အမိုးရင် အလယ်တည့်တည့်ကား ဓာတ်မီးလုံးတလုံးတပ်ဆင်ထား၍ မီးလုံးနှင့် နှစ်လက်မခန့် အကွာနှင့်

လက်မဝက်ခန့်ရှိ ပိုက်လုံးထလုံးရှိ၏။ ထိုပိုက်လုံးမှာအလုံးခန်း အတွင်းနှင့် အပြင်ကို ဆက်သွယ်ထားကြောင်းသိရ၏။

ကျော်။ “ကဲ...ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ဒီနေရာမှာခဏရပ်နေကြစမ်းဗျာ”

သို့နှင့်ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ဦးထင်ကျော် ပြောသည့်အတိုင်း အလုံးခန်းအတွင်း၌ ရပ်နေကြရာ ဦးထင်ကျော်သည် အခန်းပြင်သို့ရုတ်တရက်ထွက်သွားပြီးနောက် တံခါးကိုအပြင်မှနေ၍ ဂျောင်းကနဲ ပိတ်လိုက်လေ၏။ အခန်းမှာ အလွန်လေလံလှသည်ဖြစ်၍ တမိနစ်မျှမကြာမီချွေးမီးဒီး ကျလျက်ရှိလေရာ ဦးထွန်းတင်က...

“ဒီလူက ဘယ်လိုလုပ်တာလဲဗျ၊ ဦးထင်ကျော် ဦးထင်ကျော် တံခါးဖွင့်ဗျာ၊ ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ ပွန်းလှပြီဗျ” ဟု ဟစ်အော်လျက်ရှိလေ၏။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း တစက္ကန့်ထက် တစက္ကန့် အသက်ရှူ ကြပ်၍လာသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ကျွန်တော်။ “ဖွင့်ပါဗျဦးထင်ကျော်၊ ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ပွန်းလှပြီ”

ထို့နောက် စက္ကန့်လေးဆယ်ခန့်အကြာတွင် အလုံးခန်းမှ တံခါးလည်း ဖွင့်၍သွားတော့၏။

ကျော်။ “ကဲ ဒီလောက်ဆိုယင် တော်လောက်ပါပြီ”

ကျွန်တော်နှင့် ဦးထွန်းတင်တို့မှာ ဦးထင်ကျော် မည်သို့ ဆိုလိုသည်ကို နားမလည်သဖြင့် တယောက်ပျက်နှာတယောက်ကြည့်ရှုလျက်ရှိကြ၏။

ထို့နောက် ဦးထင်ကျော်လည်း အလုံးခန်း၏ ပျက်နှာကျက်တွင်ရှိသော ပိုက်လုံးအဖျားမှ ဘီးကလေးတခုကို လက်ဝဲဘက်သို့လှည့်ပြီးနောက်...

“ကိုင်း ခင်ဗျားတို့ ဘာနဲ့ ရသလဲဆိုတာ နဲ့နဲ့ ဆက်ထားပြီးကြည့်ကြစမ်း၊ အပြင်ကို ကျုပ်သွားပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်အုံးမယ်”

....ဟု ပြောဆိုပြီးနောက် အပြင် သို့ ထွက် သွား ရာ ကျွန်တော် တို့လည်း အလုံးခန်းထဲတွင် နှစ်ယောက်သားကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြန်၏။ ပထမတွင် လေလံသဖြင့် အသက်ရှူကြပ်သည်မှတစ်ပါး မည်သည့် အနံ့ကိုမျှမရသော်လည်း တခဏမျှအကြာတွင် ပုပ်ဖောင်းသောအနံ့တခုသည် ကျွန်တော်၏နှာခေါင်း အတွင်းသို့ တိုးဝင်လာသဖြင့် ဦးထွန်းတင်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဦးထွန်းတင်မှာလည်း အနံ့ တစုံတရာကြောင့် ကျွန်တော် သား စကားပြောသည့်ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်တော်။ “ဘာနဲ့ ရသလဲ ဦးထွန်းတင်၊ နဲ့နဲ့ပင်စော်နဲ့ဆလိုဘဲ”

ထင်။ “ဟုတ်တယ် ကိုတင်မောင်၊ ကျုပ်လဲ ခင်ဗျားကိုပြောမလို့ဘဲ”

ဦးထင်ကျော် တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့်ကပြိုင်နက်ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လည်း ချွေးများကို သုတ်ကာအပြင်သို့အပြေးလွှားထွက်လာကြပြီးနောက်အထန်ငယ်အပုပ်နဲ့ ရကြောင်းဖြင့်ပြောပြကြ၏။

ကျော်။ “ဟုတ်တယ် ကိုတင်မောင်၊ အလုံးခန်းထဲ မနေနက ကျုပ်ဝင်ကြည့်တုန်းက ပထမ ဘာနဲ့မှမရသေးဘူး၊ ဒီနောက် ပိုက်လုံးအဝမှာ တပ်ထားတဲ့ အပွင့်အပိတ်လက်ကိုင်ကလေးလှည့်ပြီး ဖွင့်လိုက်တဲ့အခါကျမှ အပြင်က လေဝင်လာပြီး နဲ့နဲ့အပုပ်နဲ့ ရလာတာ တွေ့ရတာကိုးဗျ၊ ဒီအပုပ် အပိတ်တံခါးကလေးရှိတာလဲ ကျုပ်ရွာလို့ တွေ့တာ မဟုတ် ပါဘူး၊ ကံကောင်းလို့ အဲဒါမှမဟုတ် သွားတွေရတာပါ”

ကျွန်တော်တို့သည် သတိပြု၍ အနံ့ခံကြည့်သောအခါ အပုပ်နံ့ကို သိသိသာသာကြီး ရရှိလာလေသည်။ သတ်လက်စ သင်္ဘော ဆေး နံ့မှာ အတော်ပင် စူးရှသော်လည်း ထိုအထဲမှပင် အပုပ်နံ့သည် ကျွန်တော်တို့နှာခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်၍လာတော့၏။

ကျော်။ ။ “ကဲ ဒီလောက်ဆိုယင် ကိုထွန်းတင် တို့ လူစုက အလောင်းတွေကို ရွာကြရုံသာ ရှိတာပေါ့၊ ကျုပ်တို့ ဝတ္တရားတွေ ကုန်လောက်ပါပြီ၊ ကိုထွန်းတင်တို့ အလုပ်ဘဲ မှီတော့တယ် ထင်တယ်”

တင်။ ။ “မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ကျော်။ ။ “ကျုပ်ရွာတဲ့ အခါတုန်းက ဒီပိုက်လုံးဆုံးတဲ့နေရာနဲ့မနီးမဝေးမှာ အုတ်ခဲကျိုးတွေ ပုံထားတဲ့ နေရာတစ်ခုရှိတယ်၊ ကဲလေ...ရွာကြပေါ့”

တင်။ ။ “ဘယ်လိုဘယ်နည်းသတ်တယ်ဆိုတာကော ဦးထင်ကျော် ဘယ်လို သဘောရပါသလဲ”

“ဒါကတော့ အရှင်းသားဘဲ ကိုထွန်းတင်၊ ဦးသာလွိုင်ဟာ အင်မတန် ကပ်စေးတဲ့လူကြီး တယောက်ဖြစ်ပြီး မိန်းမကို ဘယ်မှမသွားရ၊မလာရ၊မဝတ်ရ၊ မစားရချုပ်ချယ်တယ်၊ မိန်းကလေးက ရုပ်ရေလှပပြီး အသက်ကလဲငယ်ပြန်၊ ဒီလိုချုပ်ချယ်ပြန်ဆိုတော့ အရာဝန်ကြီးရှေ့လို လူပျိုလူရွယ် အသက်ငယ်ငယ် ဂိုက်သမားကလေးနဲ့ တွေ့တော့ ပြစ်သွားတာ ပေါ့ဗျာ၊ အိမ်ကိုနှေစဉ်လာပြီး လည်ကဲ့ လူတယောက်နဲ့တွေ့တော့ လောကဓမ္မတာ အတွေ့ဆိုတာ ရှောင်နိုင်ခဲ့ကြတာဘဲ”

တင်။ ။ “ဟုတ်တာပေါ့ခင်ဗျာ”

ကျော်။ ။ “ပြီးတော့ ဘယ်ပုံသတ်သလဲဆိုတာကတော့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကိုအလုံခန်းထဲ လှောင်ပိတ်ပြီး ထားခဲ့တုန်းက ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုဖြစ်သလဲ”

တင်။ ။ “မုန်းတာပေါ့ခင်ဗျာ၊ အခန်းက အင်မတန်လေလှတာဘဲ”

ကျော်။ ။ “ဒါပေါ့ဗျ၊ ဒီနည်းနဲ့သတ်တာပေါ့၊ သူ့ မိန်းမ မညွန့်ရီနဲ့ အရာဝန် ကြီးရှေ့နဲ့ တနေ့ထက်တနေ့ အထောက်အပံ့ဖြစ်လာတာမြင်တော့ အဖိုးကြီးလဲ စိတ်ထဲမှာ မနာလိုမဝေမိမိခိုင်တဲ့ စိတ်တွေ ပေါက်ကွဲပြီး ဥပယ်တမျှညှိနဲ့ခေါ်ပြီး သံ တံ ခါး ကို အပြင်က သေ့ခတ်လိုက်ရုံပေါ့၊ ဂျောက်ကနဲတချက် သေ့ခတ်လိုက်ယင် ကိစ္စပြီးတာဘဲ”

ကျွန်တော်။ ။ “တယ်လဲရက်စက်ပါကလားနော်...”

ကျော်။ ။ “အင်း...ဟဲ့၊ ထိတော့ မချိုးအောင်နာအိုသလို ဖြစ်တာပေါ့ ကိုတင်မောင်၊ ဘာမှ အံ့သြစရာမရှိဘူး”

တင်။ ။ “ဟုတ်တာပေါ့ခင်ဗျာ”

ကျော်။ ။ “ဪ ဖါထက် ဦးသာလွိုင်ဝယ်ခဲ့တဲ့ ‘ဂလပ်ရုံ’ အထူးတန်း လက်မှတ် အကြောင်း ပြောရအုံးမယ်၊ x x x x x ရုပ်ရှင်ရုံမန်နေဂျာနဲ့ ကျုပ်သွားတွေ့ပြီး အဲဒီနေ့က အထူး တန်းမှာဝင်တဲ့လက်မှတ်နံပါတ်တွေ စစ်ကြည့်တဲ့အခါ နံပါတ် ၃၁ ကို မတွေ့ရဘူးဗျ၊ ဒါကြောင့် ဦးသာလွိုင်ဟာ ဒီနေ့က ရုပ်ရှင်မကြည့်ဘူးဆိုတာသိရတာပေါ့ဗျာ၊ အမှန်တော့ သူဟာ အိမ်ပြန် မီအချိန်မှာ သူ့ မိန်းမနဲ့ အရာဝန်ကလေးကို ကိစ္စတုံးအောင် စီရင်လိုက်တာဘဲ”

နောက်နှစ်ရက်ခန့်ကြာသောအခါ ဦးသာလှိုင်၏လူသတ်မှုအကြောင်းကို မြန်မာသတင်းစာ တစောင်တွင် အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရ၏။

သမိုင်းမြို့ x x x ရပ်နေ သမိုင်းဒန်အိုးစက် ကုမ္ပဏီ အစုစပ်ပါကနာ ဦးသာလှိုင်၏ ဇနီး ပျောက်သုံးမှုမှာ အင်းစိန်ရုံထောက်အရာရှိ ဦးဘဝင်နှင့်သမိုင်းရဲဌာနာအင်စပိတ်တော် ဦးထွန်းတင်တို့၏ ထောက်လှမ်း စုံထောက်မှုကြောင့် ပေါ်လာပြီဖြစ်ကြောင်း။ တရားခံ ဦးသာလှိုင်သည် ဇနီးဖြစ်သူမညွန့်ရီနှင့် ဆရာဝန်ဦးမြဆွေတို့အား သင်ကာမကင်း ဖြစ်ကာ သူ၏နေအိမ်အတွင်း၌ သံသေတ္တာ အလုံခန်း ထဲတွင် သတ်ပြီးနောက် အလောင်းများကို နောက်ဖေးဘက်ရှိ ရေတွင်းပျက် တခု အတွင်း တွင် မြုပ်နှံထားသည်ကို တွေ့ရကြောင်း။ ဦးသာလှိုင်သည် အိမ်အတွင်း၌ အပုပ်နံ့ထွက်နေသည်ကိုလုံးအုပ်စေရန် အလုံခန်းမှ သံတံခါး များအား သဘောအေးသုတ်နေသည်ကို ခဲအရာရှိများက သင်ကာမကင်းဖြစ်ကာ ၎င်းမှ သံလွန်ရေခွဲကြောင်း။ သူ၏ပစ္စည်းအကြွေများ ထားရာ အလုံခန်းတွင် အပြင်မှ လေဝင်နိုင်ရန် ပိုက်လုံးတလုံးဖြင့် ဆက်သွယ်ထားရာ ထိုပိုက်လုံးမှ အခန်းတွင်းသို့ အပုပ်နံ့ဝင်လာသည်မှ အစပြု၍ ပုလိပ်အရာရှိများက ဌာနေသောအခါ နောက်ဖေးဘက်ရှိ ရေ တွင်း ပျက် တခု အတွင်းမှ အထက်ပါအတိုင်းတွေ့ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း။ ယခုအခါ တရားခံ ကိုယ်တိုင် ကပင် မိမိမယားနှင့် ဆရာဝန်အပေါ်တွင် မခံရပ်နိုင်လောက်အောင်ဒေါသထွက်သဖြင့် ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်မိခြင်းဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောင်းဆိုဝန်ခံပြီးဖြစ်ကြောင်း သတင်းကြားသိရလေသည်။

ဦးထင်ကျော်သည် သတင်းစာကိုကျွန်တော် အား လှမ်းပေးလိုက်ပြီးနောက်....

“ဘယ်နှယ်လဲကိုတင်မောင်၊ ခင်ဗျားဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“အလကားဗျာ....အပင်ဝန်းခံတော့ ခင်ဗျားကခံပြီ။ နာမည်ယူတော့သူတို့ကယူတယ်”

“ယူပါစေဗျာ၊ ကျုပ်တို့က သည်းခံရမှာပေါ့၊ ကိုထွန်းဟင်ကို ကျုပ်ပြောလိုက်တဲ့စကား အဓိပ္ပာယ်အတိုင်းယူပါစေ၊ ယူပါစေ”

